

[KĘTNAR *sb m*

kętnar, ketnar.

N pl kętn(a)ry, k(e)tn(a)ry.

Sł stp brak, Cn: kętnary, Linde XVII (z Cn) – XIX w.

Podkład pod beczkę w postaci grubej drewnianej belki, legar; basella, suggestus Cn: Wawel 1540/247, 1547/357; Item przy murze podle wielki baszty piwnica sklepista, w niej kętnary dobrze obwarowane. LustrKrac I 190; Po prawy stronie jest jedna piwnica, u który są [...] ketnary po trzech stronach. LustrPłoc 1572/167, 1572/195.

MM